

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1984
FORFATTER:	Leo E. Frederikaen
TITEL:	Høatfeaterne på Kolding Hørfabrik
KORT RESUME:	Høstfester afholdt fra 1946.

Høstfesterne på Kolding Hørfabrik

Af Leo E. Frederiksen

Atter en gang er vor hør i lade
atter en gang er vi samlede glade
Vi fejre vor høstfest' og sammen vi glædes
for hørren, – der voksed' endog uden at vædes.

Til hverdag vi af og til trækkes om lidt
i dag vi vil fejre, hvad er dit og mit, –
thi' den høst som nu er mejet og rusket
skal give os alle brød' det må i huske. –

Aah! – så I da hørren stod blå og hvid?
Dengang' – det var i årets bedste tid. –
Den bølged i vinden og bøjed' sig lidt
den ranked sig i solen og hvisked' blidt: –
»Jeg er hørren din mester og ven
hold jer nu rede pige og svend,
thi snart vil jeg bugne af kapsler med frø
da ved jeg, jeg skal ruskes, – ved – jeg skal dø«.

Så hører I ruskerens raske snurren,
der rykkes og ruskes – ej uden knurren. –
Med heste og motor fremad det går,
så bliver jeg skættet til taver og blår,
jeg bliver heglet og kartet – ja' meget mer'
en skønne dag – en hvid dug du ser.
Det er mig. – Hørren din mester og ven
heglet og spundet af pige og svend!

Dette er en prolog skrevet af Peter Andersen (»Peter Post«) til høstfesten på Kolding Hørfabrik 1947. Høstfesterne begyndte i 1946 og blev snart et af byens kendte arrangementer.

Det var personaleklubben på Kolding Hørfabrik, der stod for høstfesterne. Personalet var til at begynde med ikke så stort. Ved de første høstfester deltog kun 75–80 personer inklusive pårørende, men i Kolding Hørfabriks sidste år deltog omkring 1.000 mennesker i arrangementet.

Startskuddet gik, når skættimesteren og konsu-

Høstvognen 1947.

lenten meddelte, at hørren var klar til at blive høstet, rusket som det hedder.

Så begyndte forberedelserne til årets høstfest. De forskellige afdelinger gav forslag til, hvem der skulle være årets høstpige og personaleklubben foretog det endelige valg.

Så blev »lo og lade« og »køkken« gjort klar. Dagen før festen blev blomster og grønne grene samlet og høstvognen pyntet.

På selve festdagen stod høstvognen klar på Dyrehavegård, hvor forpagter A.P. Lunden, Kolding Hørfabriks formand boede, og høstpigen blev ikklædt sit skrud. I de første år bar høstpigen sit eget tøj, men fra 1948 blev hun ikklædt »Hørren«s egen høstdragt, der derefter gik i arv fra år til år.

På fabrikken blev formiddagen brugt til pyntning af laden, opstilling af scene m.m. Eftermiddagen gik med leg og boldspil mellem de forskellige afdelinger, men hovedbegivenheden var høstfestoptoget gennem Kolding fra Dyrehavegård til fabrikken på Mosevej. Optoget fulgte en helt bestemt rute gennem byen og det var en begivenhed, der hvert år samlede mange tilskuere. Mange vil sikkert huske det år, der på ladet var en harmonikaspillende murerlærling, Erik Paaske.

Ved ankomsten til fabrikken ventede alle spændt, og når vognen svingede ind ad porten, hvor de mange nysgerrige havde taget opstilling, udløstes der spontane klapsalver.

I laden, hvor vi ventede ved de lange borde, blev høstpigen ført op på musiktribunen under orkestrets applaus.

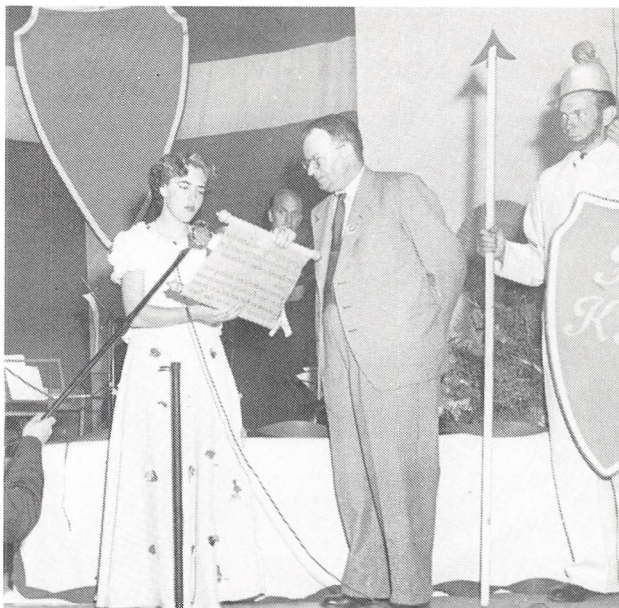
Høstpigen overrakte årets første horneg til direktør Ejnar Pedersen og husdigterens prolog blev oplæst og overdraget fabrikken. Dernæst blev årets erindringsmedalje fæstnet på høstpigens kjole og Direktør og høstpige åbnede ballet.

Høstfesten 1951. Høstpige var Ragnhild Staub.

Endnu to ting hørte med til høstfesten, Johannes V. Jensens »Hørvise« og en sang skrevet af huspoeten.

Et års arbejde lå nu forude.

HØRVISE

Mel.: Skræderens Vise . . .

Så sår vi atter, som det sig bør,
ved Pinsetider vor gode hør,
for længe var du i fremmede lande.
Velkommen Urt, til de danske strand!

I vore søers og vandes blå
et mindets skær af din farve lå.
Indfind dig snarest, som altid fager,
spred blomstersøer på Danmarks ager!

Et lovord, urt, ved din atterkomst!
Slå rod i riget, du håbets blomst!
Tag mod vort vejrlig, mod sol og væde,
og bliv os længe til gavn og glæde!

Skønt pigesart og kærmindeblå,
et tømmer gemmer du i dit strå.
Når ave og tugt om din stængel griber,
du røber styrke i hver en fiber.

Et blidt og et, modstandskraftigt siv –
dig urt, dig vælger jeg mig til viv,
hvis dine hensigter er som mine;
Kom til min Hytte du sødeste line!

Johs. V. Jensen

